

Géczi János

A hal

Hogy a hal *akkor* veti fel magát
s *most* esik a mólóra, azt egyedül
a kőre mázolt felirat tanúsítja.
Vizsgálom, mint akinek megnyílik
a helyzetben a szavak értelme.
Sarujába búvik és skorpióra lép
a jelentés: verőfénytől sápad,
verítékezik és a légszomja mutatja
a végzetét.

A hal keszeg, mit sem ért a hasonlatból,
amelyben a féreg lapul
és önvédelemből öl.
Tengert veszelve csapkod a betűk között.
Kíméletlen a kék, miként a többi szín is,
amelyeket a dolgok magukra öltenek.

Itt állok, mást nem tehetek,
centrumában a *lesznek*.

Kevés vagyok

Ányos Pál

Kevés vagyok a panaszhoz. A barátból nem marad
semmi. Szalmakazlat miként szálanként,
a barátságát kihordja Veszprémből reggelre a
szél. Mi minden tűnik el! A hangszer a hegedűtok-
ból, a szobra a szentnek, vízkék tűzoltókabátban,
ami évszázada strázsál a várárok fölött, s a
zápor, amely az ambrosianus himnuszából hullni
kezd ide és a kerti növényeket élesztgeti!
A sűrű eső abbamarad! Annak utána, hogy
a trombitafolyondárt, amelyik a templomtőtől
tréningezik a nagy magassággal, gyomként kivágják
s a gázolajjal gyökerét locsolják. Kevés vagyok
a panaszhoz.

Este a ferencesek templománál
leszólít és kis jóuramnak nevez a tévelygő,
arkangyalos a kinézete, ám szemszíne vadon
zöld. Kispap üldögél a csúf Szentháromság-szobornál.
Hallom, amiként motyogja, a megváltáshoz akad

számos terve, s van, mi okot ad sopánkodására:
az üres, megszólalni képtelen tok, porló gipsztest,
hisz' belül fehér. És a lián, mely túlkúszik a ke-
reszten, jut, bár nincs lelke, a mennyek toronygombjáig.
A panaszhoz kevés vagyok. Nem látom a várfejű
várost, a parókás figurákat és a hars széltől
nyugtalanokat. A kiürített helyszín csakis van
annak, aminek ott volt a kivégzőhelye. Átjárnak
a turisták rajtunk, magukban hordozzák, amit lát-
nak, s viszik magukkal, ami szerethető. Történet
nincs, amely itt maradna.

Princzinger Anna

Találkozás

Itt van. Ma is. Tíz óra öt perc. Majdnem pontos volt. Itt van, nem is köszön, lehajtott fejjel csoszog el mellettem a gyerekkönyvek felé. Nagyot nyelek. Nézem a görbe hátat. A köröm belefúródik a tenyerembe.

Itt van. Most van itt, és nekem most kell beszélnem vele. Most. Amíg le nem ül, és ki nem nyitja a könyvet. Meg kell mondanom neki... Meg kell mondanom neki sok mindent, például azt, hogy ez nem könyvtár, hanem egy könyvesbolt, ide nem azért jár az ember, hogy órákig üldögéljen, meg olvasson. Bár, ha még ezt tenné... De nem. Simogatja a lapokat, nézi a mesekönyvek képeit és motyog.

Körülbelül két hete. Minden nap. Órákig.

Megállok egy polc mögött. Nézem az idős asszonyt. A nagyanyám lehetne. Ül és pislogás nélkül bámulja a lapokat. Mintha nem is azokat nézné. Hirtelen összecsapja a könyvet.

- Nem látta valahol Andersen meséit?

Nem fordul felém, de tudom, hogy hozzám beszél. Hogy láthatott meg?

- Elvitték. Tegnap délután.

Eszembe jut a piros kabátos anyuka, meg a kislány, meg a megkönnyebbülés, hogy nem vet-
ték észre a gyűrött lapokat.

- Elvitték - mondja. Feláll, helyére teszi azt a könyvet, amit az előbb olvasott, újat vesz elő, de nem látom, hogy mit, elfordulok, visszamegyek a pulthoz.

Eltelik fél óra. Jön két nő. Aztán még egy. Aztán egy férfi. Aztán senki. Újra ketten vagyunk az öregasszonnyal. Ha nem surrant ki az ajtón, miközben én valamelyik vevővel foglalkoztam. Bár kisurrant volna! Úgysem. És beszélnem kell vele. Kíméletesen. A gyűrött lapokról is.

Lábujjhegyen megyek a polc mögé. Csámcsogás. Kinézek a polc mögül. Eszik. Kekszet eszik, háztartási kekszet. Potyognak a morzsák a könyv lapjai közé. Összeszorítom a szám.

- Megmondom neki. Ilyet nem lehet - némán mozog a szám.

Már indulok, amikor megállít a hangja. Nem, ez a hang nem nekem szól. Ez a hang más. Ez a hang meleg. Ez a hang ölel. És nevet. És sír. És ez a hang minden, minden, ami lehet egy hang.

Ez a hang kérdez. Azt, hogy kérsz? Meg azt, meséljek még?

És ad. És mesél. Még.